

ปลา
หวานน้ำ

เรื่อง : เมธิรา เกษมสันต์
ภาพ : กฤตภาส ชัยพิมล

การงานหนองน้ำสือ ^{*}

การแบ่งปันของหลวงหัวใจสว่าง

“จำได้ว่าตอนเด็กๆ มีป้าสองสามคนมาที่โรงเรียนทุกวันเสาร์ มาเล่านิทาน มาสอนพับกระดาษ ใน ขอบมากเลย มันก็เลยเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้วันนี้เราก็อยากจะทำอย่างนั้น”

เวลาผ่านมากกว่า 20 ปี หญิงสาวผู้นั้นกำลังเดินทางพร้อมกับหนังสือกว่า 100 เล่ม ทั้งนิทาน หนังสือภาพ หนังสือเบอร์ล์ล์ จากสถานเลี้ยงเด็กด้อยโอกาส ค่ายผู้ลี้ภัย ไปจนถึงหมู่บ้านบันดอยสูง ทุกแห่ง เช่นเดิมทางไปถึงด้วยหัวใจอันสว่างใส่ที่เกิดขึ้นได้ เพราะแรงบันดาลใจเล็กๆ ในวัยเยาว์ ด้วยความหวังว่า คนทั้งโลกจะมีโอกาสได้อ่านหนังสือ ทั้งๆ ที่ตัวเธอเอง อ่านไม่ได้ อ่านในความหมายของคนทั่วๆ ไป

หากใครสักคนหนึ่งจะเป็นตัวอย่างของคำพูดที่ว่า ความขาดพร่อง มีใช่ปัญหาหรืออุปสรรคสำคัญที่ห้ามการท้าทาย ผู้อื่น

โยชิมิ ไฮริอุจิ ก็คงจะเป็นตัวอย่างของคำกล่าวที่ “ไม่ว่าเราเกิดมาเป็นอย่างไร เราเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับได้ทั้งสองอย่าง ไม่ใช่ว่าเราเกิดมาเป็นคนพิการ แล้วจะต้อง

เป็นผู้รับฝ่ายเดียวเสมอไป อย่างเราเอง บางคนอาจจะมองว่าตอบแล้วจะทำอะไรให้กับคนอื่นได้ด้วยหรือ เราว่าไม่ใช่ ถ้าเราอยากรู้ว่า อยากระบุรุษ แค่มีอะไรสักอย่าง เรา ก็แบ่งได้ แต่ถ้าไม่อยากจะแบ่ง ต่อให้มีเงินแค่ไหน มีความสามารถแค่ไหน ก็ไม่มีทางที่จะแบ่งหรอก มันอยู่ที่ใจ เมื่อใดที่เราพร้อมที่จะแบ่ง เรา ก็สามารถทำได้”

อาจจะเป็นเพราะด้วยหัวใจแบบนี้ ที่ทำให้โยชิมิ หญิงสาวชาวญี่ปุ่นวัย 28 เลือกที่จะนำชีวิตไปสู่เส้นทาง กันดารของการทำเพื่อผู้อื่น แทนที่จะเลือกเส้นทางสบาย ของการเป็นผู้รับความช่วยเหลือ

“ตั้งแต่เล็ก เรายังคงช่วยเหลือจากคนในครอบครัวนี้ เ酵ะ ไปกินข้าวที่บ้านเพื่อน เขาจะให้เรา弄น้ำเชยฯ ในขณะที่คนอื่นไปช่วยทำกับข้าว ช่วยล้างจานกัน ซึ่งเราไม่ชอบเลย ไม่ชอบความรู้สึกขณะที่คนอื่นทำงานกันยุ่ง แต่ให้เรา弄น้ำเชยฯ สบายๆ เราชอบที่จะทำอะไรหลายๆ อย่าง เพราะมันทำให้รู้สึกว่ามีคุณค่าที่มีชีวิตอยู่ หลังๆ เลยไม่ค่อยไปกินข้าวบ้านใคร ถ้าจะนัดกินข้าวก็ให้มาที่บ้านเรา เดียวเราจัดให้เอง”

แม่ว่าไยชิมເອງ ຈະເຄຍມີໂຄກສທ່າງນບວິຊທ໌ທີ່ມີ
ຄວາມມັນຄົງ ການສບາຍ ຮາຍໄດ້ດີ ສວສດີກາຣຕີ ເພື່ອນວ່າມຳນັດ
ເຮັດໄດ້ວ່າຄຽບຄ້ານຕາມສູດຮໍາເວົງທີ່ຄົນຢຸປ້ຈຸບັນໄຟ່ຫາ ແຕ່
ເຂົອກົບພວກວ່າ... ຍັງໄມ້ໃຫ້ຄຳຕອບຂອງໜຶວິດ

“ຕອນທີ່ທ່າງນບວິຊທ໌ ມັນອືດອັດມາກ ເພຣະເວາ
ຮູ້ສັກວ່າ ໄມ້ມີຄົນໄດ້ຜົດຈາກຈານທີ່ເຮົາທໍາອຸ່ງທຸກວັນ ມີໜາຍວັນ
ທີ່ເຮົາໄມ້ໄດ້ທໍາອະໄວ ໄດ້ແຕ່ນັ່ງເຊຍໆ ທາງບວິຊທ໌ເອງເຂົາກີ່ໄມ້ໄດ້
ຄາດໜວງອະໄຈາເຮາ ມັນກີ່ທຳໄຫ້ຮູ້ສັກໄມ້ມີຄຸນຄ່າ

“ເຮາຟນມາຕັ້ງແຕ່ ມ. ປລາຍ ແລ້ວວ່າ ອຍກທ່າງນ
ເພື່ອຄົນທີ່ຄູກລືມຈາກສັງຄົມ ຮີ່ອຄົນທີ່ເຂົ້າໄມ້ເຖິງບວິກາຣຕ່າງໆ
ເຮົາຍາກທ່າງນກັບຄົນພວກນີ້ ລວມເຖິງຄົນພິກາຣອຍ່າງເຮາດ້ວຍ

ແຕ່ຕອນນັ້ນກົງໄໝວ້າຮອກວ່າຈະທໍາອະໄວໄດ້ບ້າງ ວູ້ແຕ່ວ່າໄມ້ອຍາກ
ຈະທ່າງນັ້ນໃຕ້ໃນອົງຄົກຮ່າງໆ ອູ່ຢ່າງສຫປະພາບຕິຫຼືອ
ອະໄພພາກນີ້ ອຍກຈະທ່າງນໃນພື້ນທີ່ຈົງມາກວ່າ”

ໜັງຈາກທ່າງນບວິຊທ໌ໄດ້ 2 ປີ ໄຍ້ມີກີ່ເຮີມຕັນ
ຕາມຫາຄວາມຜົນ ດ້ວຍກາຮັມຄວາມຖຸນແລະໄດ້ຮັບຖຸນໄປເຮີຍຕ່ອ
ທີ່ອືນເຕີຍ ໃນສາບັນນານາຫາຕີສໍາຮັບຜູ້ປະກອບກາຮັມແລະ
ນັກກິຈກະຊາວການສັງຄົມ

“ຜູ້ນໍາທີ່ນັ້ນເຂົາກີ່ສອນວ່າ ໄກສອນນິກຄົງປະເທດທີ່ຄຸນ
ອຍກຈະໄປທ່າງນວ່າຄຸນອຍກຈະທໍາອະໄວມາກທີ່ສຸດ ເຮົກລົຍ
ດີດົງຕອນທີ່ເຄຍມາປະເທດໄຫຍ້”

ດ້ວຍຄວາມທີ່ໄຍ້ມີເຄຍເປັນນັກຕິກາຊາແລກເປັນ

และมีโอกาสลงพื้นที่ไปตามหมู่บ้านในชนบทหลายครั้ง จึงได้เห็นปัญหาเรื่องการอ่านของคนไทยว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดไม่ได้อยู่ที่คนไม่ชอบอ่านหนังสือ แต่อยู่ที่คนจำนวนมาก 'ขาดโอกาส' ที่จะเข้าถึงหนังสือ

"หมู่บ้านตามชนบทไม่มีห้องสมุด หรือถ้ามี หนังสือที่มีก็จะเป็นหนังสือเก่า ๆ ยิ่งคนพิการยิ่งไม่มีโอกาส เพราะหนังสือสำหรับพวกราษฎร์มีน้อยมาก แล้วก็มีปัญหาเรื่องทศนคติที่คนส่วนใหญ่มองว่าหนังสือเป็นเรื่องเครียด เรื่องการเรียน เป็นลิสท์ที่อยู่สูง ชาวบ้านเข้าไม่ถึง พ่อแม่บางคนก้มมองว่าลูกเป็นชานาไม่ต้องให้อ่านหนังสืออะไรมาก ซึ่งแตกต่างจากญี่ปุ่น ที่ถึงแม้จะเป็นชานา เป็นช่าง หรือทำงานรับจ้าง เข้าก็อ่านหนังสือกันเป็นปกติ"

นับว่าโชคดี ที่ใช้มิเกิดมาในประเทศไทยที่โลกแห่งการอ่านเปิดกว้างสำหรับทุกคน ทุกเงื่อนไขแห่งชีวิต และเรื่องกิจกรรมหนังสือจนเป็นหนอนหนังสือตัวยง

"ที่ญี่ปุ่น ไม่ว่าจะอยู่ในหมู่บ้านเล็กแค่ไหน ก็จะมีห้องสมุดที่เดินไปได้ ทุกโรงเรียนมีห้องสมุดที่มีหนังสือเยอรมันและเข้าถึงง่าย และสำหรับคนที่ไม่สามารถเดินทางมาเยี่ยมหนังสือเอง เช่น คนพิการ ผู้สูงอายุ หรือแม้ที่เพิ่งคลอดลูกทางห้องสมุดประชาชนทั่ว ๆ ไปก็มีบริการส่งหนังสือถึงบ้านพรี ส่วนคนตาบอดเอง ถ้าเดินเข้าห้องสมุดไป ก็สามารถลงชื่อจองอาสาสมัครและนัดวันให้มาช่วยอ่านหนังสือให้ฟังได้"

แต่ในประเทศไทย เรื่องปกติเกี่ยวกับการอ่านของคนในประเทศนี้ กลับกระทำอย่างแรง

"ครั้นนี้ได้มีโอกาสไปกับมูลนิธิเพื่อเด็กพิการ เขาพาไปเยี่ยมบ้านเด็กพิการ ก็ไปเจอน้องคนหนึ่งที่ภาคใต้ อายุประมาณ 15-16 ปี พิการเกี่ยวกับกล้ามเนื้อ ต้องนอนอยู่กับที่ตลอด และไม่สามารถไปโรงเรียนได้ เพราะไม่มีใครพาไปทั้ง ๆ ที่โรงเรียนใกล้นิดเดียวของน้ำ พ่อแม่ก็ต้องทำงานรับจ้างรายเกือบอย่างมากแล้ว โรงเรียนก็ไม่รับ เพราะเข้าช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลย น้องเขาถูกอ่านหนังสือไม่ออก ก็มีเพื่อนชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งถามว่า ทุกวันนี้อยู่บ้านชอบทำอะไรบ้าง น้องเขากล่าวว่า ชอบดูทีวี ทุกคนอิงหมัดเดย เราเองก็อึ้ง เพราะนั่นเป็นสิ่งเดียวที่เขาทำเองได้"

"แล้วคนที่เป็นอย่างนี้ ก็ไม่ได้มีแค่น้องคนนี้คนเดียว แต่มันมีอีกเยอะมาก..."

หญิงสาวลากเสียงยาว เพื่อแสดงปริมาณ

ว่ากันว่า ปัญหาจะถูกแก้ไขได้ ก็ต้องเริ่มต้นจากกระบวนการเรียนรู้ ลิ้งนั้นคือปัญหาเสียงก่อน

"เรารู้สึกว่าถ้าเข้าอ่านหนังสือได้ โลกของเขาก็จะกว้างขึ้น หรืออาจจะได้เรียนหนังสือด้วยตัวเอง แล้วก็มีโอกาสในอนาคตมากกว่านี้ เราเดียดายความสามารถของน้องเขามาก เพราะถ้าเราเกิดมาในสถานการณ์แบบเขา เราก็คงจะเป็นอย่างนั้น ที่พูดกันว่า เด็กเป็นอนาคตของชาติ ตราบใดถ้าไม่ให้โอกาส ก็เท่ากับฆ่าอนาคตเลย"

เหตุการณ์ครั้นนั้นติดอยู่ในความทรงจำของเธอมาตลอด จนกระทั่งเมื่อได้มาเรียนต่อที่อินเดีย และมีโอกาสได้คิดเกี่ยวกับโครงการเพื่อสังคมที่อยากทำ ภาพของเด็กชายแบบนั้นมา โครงการกว่า 10 หน้า จึงถูกร่างขึ้น และเมื่อเรียนจบ ก็มาทำให้เป็นจริงที่เมืองไทย เธอประกาศหาอาสาสมัครตามอินเตอร์เน็ต ติดประกาศตามบอร์ดของมหาวิทยาลัย

การที่เธอมองไม่เห็น ไม่ใช่ปัญหา แต่การมองไม่เห็นของคนอื่นต่างหากที่เป็นปัญหา

"จริงอยู่ที่ว่ามันมีบางจุดที่ไม่สะตอ เช่น อย่างจะเล่านิทานให้น้อง ๆ พิง ก็ต้องแปลเป็นอักษรเบรลล์ก่อน จะจัดหนังสือหรือพิมพ์รายการหนังสือ ก็ต้องพิงเพื่อนที่ติดต่อกันจะทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ด้วยตนเองล่ะ ไม่ใช่เฉพาะคนที่ตาบอดหรอก แต่ที่ลำบากสุด ไม่ใช่การมองไม่เห็นนะ แต่คือการหาทุน การหาอาสาสมัครที่จะอยู่กับเราได้ตลอด

"ลองคิดดูว่าถ้าเป็นคนปกติมาทำโครงการอย่างนี้ คนอาจจะไม่สนใจเท่า เพราะพอเราเป็นอย่างนี้ ก็ทำให้คนเกิดความสงสัยและสนใจมากขึ้น กล้ายเป็นข้อดีที่ทำให้โครงการเล็ก ๆ ของเรางอกงามมองเห็น"

"ที่ญี่ปุ่นก็มีหลายคนที่เชี่ยวชาญมีคิดเราว่า มีหนังสือพิมพ์มาสัมภาษณ์ มีคนท้องถิ่นบ้านเดียวกันมาเชียร์ เขายังบอกว่าดีใจที่มีคนที่มีความฝันแบบนี้ เพราะเขารู้สึกว่าคนญี่ปุ่นเดียวตนไม่เคยมีความฝันกันแล้ว คนญี่ปุ่นหลายคนลืมนึกถึงคนอื่นแล้ว เพราะเศรษฐกิจไม่ดี เขายังแปลงใจที่มีคนอย่างนี้ด้วย เขายังชอบ และก็เป็นกำลังใจ พร้อมทั้งช่วยสนับสนุนให้"

ว่ากันว่า ความคิดฝันไม่ว่าจะดังงามสายหูเพียงไหน ก็คงจะไม่มีคุณค่าหากว่าไม่ได้ลงมือทำ

กุมภาพันธ์ 2553 เธอเดินทางมาถึงเมืองไทย และเริ่มปฏิบัติการ

"ครั้นแรกไปที่บ้านเด็กอ่อนปากเกร็ด ตอนนั้นยังไม่เป็นกองควรความเลย ไปกับเพื่อนอีกหนึ่งคน ก็เริ่มจากไปเล่นนิทาน ก่อนไปกิจกรรมนั้น ไม่แน่ใจว่าจะน้องเข้าจะสนใจไหม แต่ผลคือน้องเขานำใจกันมาก มีเด็กถามว่าพี่ ๆ จะมาอีก

เมื่อไหร่ค่ะ ซึ่งก็เป็นกำลังใจให้เรา และทำให้เรามีความมั่นใจมากขึ้นที่จะทำงาน"

เมื่อครั้งแรกผ่านไปด้วยดี เชอจึงเริ่มนัดประชุมกลุ่มอาสาสมัครโดยตั้งชื่อว่า 'ควรawanหนอนหนังสือ'

"ครั้งต่อมา ก็ไปที่สวนรถไฟ แล้วก็ไปที่ศูนย์ผู้ลี้ภัยแทนฯ สุทธิสาร มีเด็กจาก 40 กว่าประเทศ เราก็อ่านนิทานเป็นภาษาอังกฤษให้ มีร้องเพลง เล่นเกม ที่นี่ก็ทำมาสามสัปดาห์ แล้วก็เริ่มมองว่าที่องค์กรต่างๆ ในกรุงเทพฯ มีคนมาทำกิจกรรมเยอะอยู่แล้ว เรายังพยายามจะไปต่างจังหวัด แล้วก็ไปเจอกับหนอนหนังสือที่ อ. อุ่ทอง จ. สุพรรณบุรี ก็เลยเลือกที่นี่"

การออกกองควรawan ในช่วงแรก จะเป็นลักษณะของการจัดค่าย ชวนเด็กมาทำกิจกรรม เล่านิทานให้ฟัง สอนพับกระดาษ เล่นเกม โดยพยายามจะให้เด็กที่เข้าร่วม มีทั้งเด็กปกติและเด็กพิการ

"เราสร้างว่าที่ผ่านมา มันมีกำแพงระหว่างเด็กพิการ กับเด็กไม่พิการ คือเด็กพิการจะถูกมองว่าแปลง ว่าด้อยกว่า ซึ่งเราคิดว่ามันไม่ควรจะมีกำแพงตรงนั้น และถ้าเราให้โอกาสทั้งสองกลุ่มนี้มาอยู่ด้วยกันบ่อยขึ้น เขายังจะชินกับการเป็นเพื่อนกับคนที่แตกต่างจากเราทางร่างกาย เขายังไม่มองว่า คนนี้พิการ แต่เขาจะมองว่าคนนี้ก็เป็นเพื่อนเราคนหนึ่ง ไม่ใช่คนพิการ ไม่ได้ด้อยกว่า"

การจัดกิจกรรมของกลุ่มควรawan ไม่ใช่เป็นแบบเข้ามาแล้วจากไป แต่เป้าหมายของโซเชียลมีเดียคือ การเข้ามา เพื่อจุดประกายของความรักการอ่านให้เกิดขึ้น จนกระทั่งเกิดการสนับสนุนในชุมชน

"เราไม่เน้นไปหลายที่ แต่เราเน้นไปปอยฯ เพราะ เป้าหมายของเราคือ ไปปอยฯ จนกว่าเข้าจะตั้งห้องสมุด

ของเขามาได้ หรืออย่างน้อยก็เป็นมุมหนังสือ มีคนในชุมชนดูแลหนังสือ มีเด็กๆ มาใช้ ซึ่งตอนนี้ที่สุพรรณบุรี ทำได้แล้ว เป็นบ้านของครูคนหนึ่งชื่อ ครูวิบูลย์ ปานบุญ ซึ่งเขามีห้องที่ตั้งใจจะเป็นห้องสมุดชุมชนอยู่แล้ว แต่เขามิรู้จะทำยังไง ก็พอดีได้เจอกัน คุยกันได้ด้วยดี เราก็เลยฝากหนังสือบางส่วนไว้ที่นั่น ให้เด็กๆ ได้มายื้อ"

"ความประทับใจคือ ตอนแรกที่เราเข้าไป เด็กๆ เข้าติดกิจกรรมมาก พับกระดาษ เล่นเกม ไม่ใช่หนังสือ อย่างเด็กผู้ชายก็จะไม่สนใจอ่านหนังสือ แต่พอไปช่วงหลังๆ เราก็เริ่มลดกิจกรรมลง ปล่อยให้อ่านหนังสือ ให้ยิ่งกลับบ้านผลประโยชน์ว่าเด็กก็นั่งอ่านกันใหญ่เลย วันต่อมา ก็พาน้องมาดูออกเลขว่าเข้าดีใจ มีเด็กหลายคนที่มาแล้วมาอีก ทุกคนที่ไปก็รู้สึกได้เลยว่าที่นี่มันติดแล้วแหละ ซึ่งก็เป็นเพราะคนในชุมชนให้การสนับสนุนด้วย"

เมื่อที่สุพรรณบุรีได้ผล กลุ่มควรawan ก็เริ่มโครงการยังสถานที่ตั้งไป นั่นคือ อ. พร้าว จ. เชียงใหม่ และด้วยม่อนล้าน อ. เวียงป่าเป้า จ. เชียงราย

"ที่ด้วยม่อนล้านเรากำลังมีกิจกรรมสร้างอาคาร ดินเพื่อเป็นศูนย์เรียนเข้าประจำบนนั้น เพราะเราเห็นว่า การเดินทางขึ้นลงจากดอยมันลำบาก กว่าเด็กจะลงมาเข้าโรงเรียนก็ชั้น ป.1 ทำให้เด็กเรียนตามไม่ทัน บางคนอายุ 10 กว่าปี ยังอ่านหนังสือภาพไม่ได้เลย"

การสร้างศูนย์เด็กเล็กบนดอยจึงนับเป็นการช่วยตอบโจทย์ตรงนั้น โดยมีคนในพื้นที่พร้อมจะเป็นครูอยู่แล้ว

ส่วนที่ อ. พร้าว จ. เชียงใหม่ ตอนนี้ก็กำลังอยู่ในช่วงดำเนินการ

"เราสำรวจความต้องการของคนในหมู่บ้านแล้ว ก็พบว่ามีผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียวเยอะ เลยตั้งใจว่าอย่างจะทำกิจกรรมที่ให้ผู้สูงอายุและเด็กๆ มาทำกิจกรรมร่วมกัน แล้วก็อยากที่จะทำห้องสมุดเคลื่อนที่ที่ไปหาเข้าทุกวัน ที่คิดไว้ก็อย่างจะให้เป็นเหมือนรถไอติมที่ไปตามหมู่บ้าน ไปทุกวันโดยเปลี่ยนหนังสือไปเรื่อยๆ ให้เขามีหนังสืออ่านได้ แค่เดินออกจากบ้าน โดยเราอาจจะจ้างเจ้าหน้าที่หรืออาสาสมัครในพื้นที่ให้ช่วยดูแล เมื่อทำได้แล้วเราก็จะไปที่อื่นต่อไป"

บางที่ การที่ครัวสักคนหนึ่งจะนำพาสังคมให้ไปสู่สังคมที่ดีขึ้นได้นั้น อาจไม่ได้อยู่ที่การมีมันสมองระดับป্রมาภารย์ที่สามารถงานอย่างอันลับซับซ้อนได้ หากแต่อยู่ที่การมีหัวใจที่ไม่นิ่งเฉยและดูดายต่อความทุกข์ร้อนของเพื่อนมนุษย์

“เราเก็บอกไม่ได้หราอกว่าสิ่งที่เราทำมันเปลี่ยนแปลงชีวิตเขาได้แค่ไหน แต่แค่มีเด็กสักคนหนึ่งที่ไม่ชอบอ่านหนังสือมาก่อน แล้วเข้ารู้สึกว่าการอ่านหนังสือมันสนุกมากขึ้น แค่นี้ก็คุ้มค่าแล้ว ซึ่งเราใจดีแล้วนะ เด็กอย่างนี้”

หากคำพูดที่ว่า “หนังสือหนึ่งเล่มสามารถเปลี่ยนชีวิตคนได้เป็นความจริง” บางทีจากหนังสือเล่มแรกที่หยิบยื่นให้เด็กบาง คนในวันนี้ อาจเป็นจุดเริ่มต้นที่พาเข้าไปสู่เล่มอื่นๆ อีกเป็นลิบ เป็นร้อยเล่ม ในอนาคต คราวจะไปรู้ว่าเด็กที่มานั่งพับกระดาษ พับนิทานอยู่ โตขึ้นเขาอาจจะนำเอาความประทับใจเหล่านั้น ไปสู่การแบ่งปันและให้สิ่งดีๆ กับคนอื่นๆ ต่อไป เมื่อตอนนี้เป็นโภชิมิเคปีได้รับใบวิทย์เด็ก

“โครงการนี้ไม่ใช่โครงการกรุศล เพราะการกรุศลคือคนที่มีเย lokale ให้คนที่มีน้อย แต่เราอยากรจากทำให้เห็นว่า คนที่มีน้อยก็ให้กับคนที่มีเยอะได้ หรือคนที่มีน้อยจะให้คนที่มีน้อยก็ได้ ก็จะคุยกับอาสาฯ ตลอดว่าเราไม่ใช่แค่ผู้ให้ แต่เราเป็นผู้รับด้วย เราได้รับความสนุกสนาน ได้รับความรู้สึกดีๆ ได้ทักษะใหม่ๆ ที่ถ้าเราไม่มาทำเราคงไม่ได้

“ถึงเราจะอยู่ในกลุ่มคนต้ออยู่โอกาส เรายังรู้ว่าเราเป็นสมาชิกคนหนึ่งในสังคม ก็ควรจะมีอะไรที่แบ่งปันให้กับ

สมาชิกคนอื่นในสังคมด้วย การช่วยคนอื่นทำให้รู้สึกว่า เรามีคุณค่าที่มีชีวิตอยู่ ทุกวันนี้รู้สึกดีใจและโชคดีที่มีโอกาสได้ทำงานเด้านี้ แล้วก็รู้สึกขอบคุณที่เราได้มีชีวิตอย่างนี้”

ณ อนพาร์ตเม้นต์ในซอยเล็กๆ ย่านฝั่งธนฯ หญิงสาวคนหนึ่งกับเพื่อนๆ กำลังขนหนังสือ 10 กว่าลัง ลงจากชั้น 2 ตั้งแต่เช้ามืด เดินออกจากรถอยไปเรียงตุ่กตุ่ก ให้เข้ามาวับหนังสือไปส่งที่รถตู้ปากซอย เตรียมเดินทางไปจัดกิจกรรม

โลกของเดอนันน์ ช่างสร้างไสว สดใส ออกแบบจากหัวใจ

ปัจจุบัน โภชิมิ โภรรุจิ ยังต้องการหนังสือที่ไม่ใช่แบบเรียน เพื่อใช้ในโครงการที่ อ. พร้าว จ. เชียงใหม่ และยินดีรับบริจาคที่ มูลนิธิอุ่นใจ ตู้ ปณ. 8 ต. เวียง อ. พร้าว จ. เชียงใหม่ 50190 หรือต้องการสนับสนุนเพิ่มเติม สามารถดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ www.alwaysreadingcaravan.org

เอื้อเพื่อภาพกิจกรรมจาก ‘โครงการ caravanหนอนหนังสือ’